

og de veterinære sagkyndige og tillige Kommunalbestyrelserne i Byerne skal føre Forhandlinger om, hvorledes Kontrollen skal gennemføres, maatte de ogsaa kunne have Ansvaret for denne Kontrols Udførelse i Praksis, det vil sige føre Kontrol med Salget af de Produkter, der sælges af det slagtede Produkt. Men i § 1 staar, at Kontrollen med Salget saavel som Mærkningen skal foretages af Justitsministeriet. I næste Stykke af samme Paragraf staar, at de Dyr, der kasseres, skal destrueres efter Regler, som fastsættes af Landbrugsministeren. Jeg forstaar, at saa længe vi har en Kødkontrol som den i Øjeblikket, af 1911, hvor meget er overladt til Sundhedsvedtægterne i Kommunerne, der jo udarbejdes af Kommunalbestyrelsen, er det nødvendigt, at det er Justitsministeriet, der Gang paa Gang har det afgørende Ord, eftersom Sundhedsstyrelsen som bekendt sorterer under Justitsministeriet. Men hvis det nu skulde lykkes at gennemføre Lovforslagets Tendens om tvungen Kødkontrol, vilde jeg mene, at man kunde simplificere Administrationen meget væsentligt ved at lægge det hele under Landbrugsministeriet. Jeg henstiller dette til Overvejelse. Jeg kan ikke tro rettere, end at Bestemmelserne i de forskellige Paragraffer om et Samarbejde mellem Justitsministeriet og Landbrugsministeriet skyldes denne Levning, som det ikke er nødvendigt at tage med ind i et Lovforslag som dette, hvis det kan vedtages nogenlunde uændret.

Kredsinddelingen, der omhandles i § 2, er vist nogenlunde rigtig, og det kan neppe gøres under nogen mildere Form. Derimod forekommer Bestemmelsen i § 3 om Salg af Kød, slagtet i de forskellige Kredse, mig at være noget for kategorisk. Jeg kan ikke indse, at det skulde være nødvendigt at forbyde Salg i Kreds a. af det Produkt, der er slagtet i Kreds b., thi vel fremgaar det af Lovforslaget, at et Flertal i den Kommune, der hører ind under Kreds a., kan have truffet mere rigoristiske Bestemmelser med Hensyn til Kontrollen end Flertallet i Kreds b., men dette udelukker jo ikke, at der i Kreds a. kan findes en Mængde Mennesker, der gerne vil spise Kød, som har været underlagt den Kontrol, som Flertallet i Kreds b. fandt fyldestgørende; og hvis derfor dette Kød kan sælges noget billigere i Kreds a., kan jeg ikke indse, at man skal afskære Befolkningen fra den Konkurrence, der ligger i, at der kommer Kød fra Kreds b. ind i Kreds a. Jeg vil gerne minde om, at vi har jo dog Næringsfrihed her i Landet ifølge Næringsloven og Grundloven, og man skal ikke ved saadanne Sær-

bestemmelser, saa vidt jeg skønner, vanskeliggøre den frie Omsætning, hvis det ikke er nødvendigt, hvad jeg ikke finder, det er i denne Forbindelse. Jeg vil derfor i Udvalget tillade mig at henstille, om vi ikke kan finde en Ordning, der er noget mildere paa dette Punkt og dog tilstrækkelig betryggende for Befolkningen. Vi er i Færd med at ophæve de gamle Bestemmelser om Læbælter. Det var en Levning af Fortidens Tvang, der blev indført i Næringsloven af 1857. Nu hæver vi disse Bestemmelser, og jeg synes ikke, at vi skal lave nye Læbælter, naar det ikke er absolut nødvendigt, og jeg tror ikke, det er nødvendigt. Jeg ved, at det ærede Medlem fra Aarhus (Simonsen), som talte nu, ser anderledes paa det, men jeg haaber, at han under Udvalgsbehandlingen skal blive klar over, at de rigoristiske Bestemmelser, som det ærede Medlem sigtede til, neppe hjælper til at forebygge det, man vil forebygge.

Jeg havde ikke tænkt at sige mere om denne Sag, men vil dog gøre en Bemærkning i Anledning af de Udtalelser, det ærede Medlem fra Aarhus fremsatte om Aarsagen til, at vi ikke havde faaet strengere Kødkontrol i Danmark end hidtil. Jeg tilbageviser disse Udtalelser. Det var i den Forbindelse, hvori det ærede Medlem brugte dem, i den Grad nedsættende for det danske Landbrugs Repræsentanter, at det ikke er rigtigt at bruge saadanne Udtalelser. Jeg maa ogsaa udtale min Forbavselse over, at det ærede Medlem kunde sige i den Forbindelse, at vi stod saa forfærdelig langt tilbage for Preussen, og udtalte sigrosende om Preussen. Jeg maa sige, at indtil Krigens Udbrud troede jeg dog, at de allerfleste Danske var af den Formening, at i Preussen, hvor man levede paa Toldbeskyttelse og havde en Del Foranstaltninger, som tyngede paa Befolkningen, som vi ikke havde her i Landet, kunde man dog ikke allerede været kommet saa langt videre, at det skulde stilles frem som et Eksempel til Efterfølgelse. Jeg mener, at vi arbejder meget flinkt her i Landet, og paa det Omraade, der her er Tale om, Kødkontrollen, er Modstanden ikke, som det ærede Medlem vil give det Udseende af, dikteret af smaalig Standsfølelse eller Pengebegærighed, men ganske simpelt af et praktisk Hensyn. Man kan ikke i Landets tyndt befolkede Egne gennemføre skarp Kontrol lige saa bekvemt og billigt som i de tæt befolkede Egne, navnlig de større Byer; men det er heller ikke nødvendigt, thi den gensidige Kontrol er i mange Henseender meget stærk ude paa Landet, hvor alle kender hverandre, hvad ikke er